
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 6 / III Legislatura / Segon període

Dimecres, 5 d'octubre de 1988

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda**

Sessió Plenària núm. 9

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i tres minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 131).

La conjuntura històrica i els grans reptes per a Catalunya :

- *la competitivitat (p. 131).*
- *la identitat i la universalitat (p. 131).*
- *el progrés i l'atur (p. 132).*
- *la humanització (p. 132).*

Els Jocs Olímpics (p. 132).

El compromís del Govern per a la Catalunya dels 90 (p. 134).

L'acció de govern de cara al progrés econòmic del país :

- *la creació d'infraestructura (p. 134).*
- *la formació (p. 136).*
- *la modernització i la competitivitat : les reconversions en els sectors agro-pecuari i pesquer, industrial, comercial i turístic (p. 138).*

L'organització territorial de Catalunya (p. 141).

La política de benestar social (p. 141).

L'estat de la nostra autonomia :

- *el finançament de la sanitat (p. 143).*
- *el Canal 33 (p. 143).*

L'enfortiment del país en els camps de l'economia, de la cohesió social i de la consciència nacional (p. 144).

La sessió se suspèn a la una del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 9

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic : Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

La Mesa i aquesta Presidència es complauen a donar la benvinguda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats després del parèntesi estiuenc.

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és : debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

Comença el debat amb la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Molt Honorable senyor President del Parlament, senyores i senyors diputats, els dies 21 i 22 de juny hi hagué el debat d'investidura, durant el qual vaig exposar el nostre programa d'aquí a l'any 1992. Per altra banda, fins al dia 5 de juliol no es va constituir el nou Govern, tot i que aquest cop el període transcorregut entre les eleccions i la formació del nou Govern ha estat molt més curt que l'any 80 i que l'any 84.

El temps tan breu que ha passat des d'aleshores fa que estigués temptat de demanar un ajornament d'aquest debat. Crec, sincerament crec que, fet d'aquí a dos o tres mesos, seria molt més útil que no pas ara. Però no voldria que això es pogués interpretar com un intent de defugir el debat i, per tant, he preferit complir, ja des d'ara, el que disposa l'article 123 del Reglament del Parlament.

Senyores i senyors diputats, senyor President, ens trobem en una particular conjuntura històrica i ens trobem davant de grans reptes. De sobte, es produeix a casa nostra, i a tot el món —almenys a tot el món industrialitzat i desenvolupat—, es produeix un gran creixement. Més espectacular encara perquè acabem de passar una gran crisi, i perquè —com es deia últimament a la reunió de Berlín— ha estat un creixement que, per la seva magnitud, si més no, ha resultat, fins i tot per als entesos, una mica inesperat, si més no per la seva magnitud.

No fa gaires setmanes, el Fons Monetari Internacional deia que el creixement dels països industrials durant l'any 88 seria del 3,9% —del Japó, del Canadà, de Nord-amèrica, de la Comunitat...—, seria del 3,9% —tractant-se d'uns països que estan en els nivells que estan, això és un creixement realment molt gran—; l'increment del comerç exterior va ser del 7% i l'increment que hi ha hagut entre l'últim semestre de l'any

passat i el semestre primer d'enguany ha estat d'un 11% —del comerç exterior, del comerç internacional—, d'un 11%. Tot això es produeix precedit —i en el marc— d'una gran explosió de mitjans i de sistemes de comunicació, d'idees, d'iniciatives, que ofereixen moltes possibilitats. Es produeix també en el marc del mercat únic europeu, que serà vigent, ha de ser vigent a partir del 31 de desembre del 92, i que serà això, serà un gran mercat, però serà més que un gran mercat, serà un gran espai; un gran espai polític, un gran espai cultural i, òbviament, també, un gran espai comercial, però no serà només un espai per als productes, ho serà per als dentistes, ho serà per als enginyers, ho serà per als fresadors, ho serà per als matricers, ho serà per als artistes, ho serà per a tothom.

Però encara hi ha més. Probablement serà un mercat obert —no és segur : hi ha alguns països que s'oposen que sigui un mercat obert, el mercat comunitari—, però encara que no sigui ben bé un mercat obert a la resta del món, la resta del món hi penetrarà a través de filials, que és el que estan fent els suecs. Per què es pensen vostès que Electrolux ha tingut tant d'interès a fer una inversió molt important, com està fent a Catalunya? Per estar dintre de la comunitat, ells que no hi poden estar políticament. Que és el que fan els suïssos, que és el que fan els japonesos, que és el que fan els coreans —que tenen tres o quatre multinacionals operant a Catalunya, i totes a tot Europa—, el que fan tots els països del Pacífic i, evidentment, el que fan als Estats Units. Per tant, la característica principal del nostre temps és la competitivitat. I aquest és el primer repte.

Hi ha més reptes : un altre, per exemple —que va lligat amb aquest—, que és la universalització, en tots sentits. Els nostres fills... nosaltres —jo, almenys— no tant, però els nostres fills coneixen els noms dels principals jugadors de la lliga de bàsquet nord-americana. I hi ha una anècdota que em sembla molt significativa : quan la crisi bursàtil de finals de l'any passat, un amic meu m'explicava que, en baixar al matí, es va trobar que el porter li va dir : «Senyor X, ja ho sap, que la ràdio acaba de dir que la borsa de Tokyo ha baixat?» —vostès saben que la borsa de Tokyo, pel fet de l'urani, doncs, marca la pauta, marcava la pauta de la resta de borses, Londres, Nova York, etcètera—; aquell senyor no tenia, aquell porter —i ho deia molt preocupat, això, aquell porter— no tenia cap acció de la borsa de Tokyo, ni de la borsa de Barcelona, però sabia que la borsa de Tokyo havia baixat i que allò tindria conseqüències per a ell, o podia tenir conseqüències per a ell, aquí, a Barcelona. I només cal assistir a un gran concert de rock —el que vam tenir l'altre dia, per exemple, al camp del Barça—, doncs, per veure també fins a quin punt aquesta universalització i uns certs punts d'aquesta homogeneïtzació van endavant. O el joc que donaran les televisions per satèl·lit... Tant és així que aquests dies ja hi ha hagut —fa tres o quatre dies que es va acabar— una reunió a Delfos de tècnics molt importants i d'intel·lectuals, tots ells relacionats amb el món dels àudio-visuals, i el que els preocupava, el *leitmotiv* objectiu que es fixen és la necessitat de conservar les identitats. Aquests homes, que justament per formació, molts d'ells, durant molt de temps, han somrigut davant del tema de les identitats, resulta que ara, espantats, a Delfos, diuen : objectiu, conservar les identitats. Mirar com lliguem identitat i universalitat, arrelament i projecció. Aquest és un segon repte que tenim.

Un tercer repte : aquest progrés que hi ha —que és molt fort, a més—, és general o no? Bé, sabem que no, nosaltres aquí mateix veiem que és un progrés que coexisteix amb les bosses de pobresa que tots coneixem, que coexisteix a casa nostra, per exemple, amb un índex alt —malgrat la millora última— de la xifra d'aturats. En el camp internacional, no cal dir..., en aquesta mateixa reunió de Berlín, el canceller Kohl deia : «Mai el món desenvolupat ha estat tan bé, i mai el món subdesenvolupat ha estat tan en crisi». I la pregunta és : això, les bosses de pobresa, o bé els desequilibris mundials, això és consubstancial amb la nova realitat que es va creant? És una resposta que hem de donar —i no pensant en Bolívia o en el Txad només, sinó en casa nostra—, que hem de donar nosaltres ara aquí.

I tot plegat —quarta pregunta, quart repte—, tot aquest món que està sorgint, humanitza o deshumanitza? Jo crec que pot humanitzar, si volem i ho sabem fer. Fixin-se que durant molts anys es va creure que els ordinadors deshumanitzarien, massificarien, i potser sí que hi havia aquest perill, però els terminals, després, de fet, permeten... fins i tot permeten un individualisme que podria arribar a ser excessiu, que la gent faci les coses des de casa; és una bona resposta que, si es vol, es pot utilitzar bé en el sentit d'evitar la massificació. Total, que estem vivint un moment històric important arreu, però especialment a casa nostra, Catalunya —a Espanya, en el seu conjunt, també.

Un moment històric —a Catalunya, deia— per tots els motius que he dit, però, a més, perquè nosaltres ens hi juguem la nostra identitat. Podria aquest món que està sorgint ser una amenaça per a Catalunya? Podria. Podria ser una oportunitat? També podria : podria ser també una esplèndida oportunitat.

Davant de tot això, de totes aquestes possibilitats i, alhora, de tots aquests riscos, què hem de fer i què podem fer? Podem fer molt. Tenim cartes. Tenim les que sempre hem tingut, per començar, i algunes d'elles millors ara que temps enrera. Fins i tot en tenim de noves, i, per exemple, en tenim una d'específicament nostra, que són els jocs olímpics; una altra carta bona ve donada per les possibilitats de cara a la integració europea; una altra és la recuperació general de l'estatut europeu i, en especial, de la Mediterrània, que havia estat una mar decadent des de fa quatre segles, durant quatre segles, i que ara és una zona, una àrea emergent.

Parlem dels jocs olímpics. Constitueixen, sens dubte, una carta de primeríssima fila. S'ha dit molts cops —abans d'ahir, em sembla, l'Alcalde de Barcelona encara ens ho recordava des de Xangai; ho he dit jo mateix, ho han dit molts altres, és una opinió molt estesa i crec que molt certa— que Barcelona —i el que passa a Barcelona té conseqüències molt importants a tot Catalunya, això és obvi— necessita trobar de tant en tant motivacions, projectes, fins i tot podria dir-se excuses, per assolir el grau de progrés que li cal per ser una gran capital, una gran capital catalana, una gran capital espanyola, una gran capital europea i mediterrània. És el paper que va jugar l'Exposició del 88 —com aquests dies justament se'ns recorda— i la del 29, i és el paper que ara han de jugar els jocs olímpics.

Perquè les coses surtin bé cal que es plantegin clarament; per això la Generalitat sempre, fins i tot abans d'aconseguir la nominació, va dir i repetir que els jocs són de la ciutat de Barcelona. La Generalitat mai no ha intentat, ni intentarà, dissimular aquest fet ni donar aquells cops de colze que, de vegades, es

donen els polítics i les institucions, per sortir a la foto, i que resulta ben ridícul, de vegades. Deixin-me dir de passada que seria bo que aquesta conducta de fer cadascú el que li pertoca fos, en tot, la norma de conducta de totes les institucions catalanes, seria bo.

Els Jocs Olímpics, formalment, són de Barcelona; no són de Catalunya ni tampoc no són d'Espanya. Una altra cosa és que Barcelona sola no els pot fer, que necessita el suport de l'Estat espanyol i de la Generalitat, i això —però no només això— els dóna dret —a l'Estat i a la Generalitat—, els dóna el dret i el deure a participar en l'organització dels Jocs Olímpics. I a participar-hi d'una manera real, no només aparent o passiva. Hi ha una altra cosa que li dóna aquest dret i aquest deure, que són les inevitables repercussions —bones o dolentes i de tot ordre— que un esdeveniment així té per a tot el país, per a tot el país. En el cas concret de Catalunya, hi ha un aspecte suplementari —el de la identitat catalana— que obliga el Govern de la Generalitat a defensar determinats punts de vista.

Fixin-se en el que acaba de passar amb els Jocs de Seül. A través d'ells ha arribat al món una imatge de Corea. Els Jocs no eren de Corea, eren de Seül, formalment; però el món, a través dels Jocs, ha vist Seül, però, sobretot, ha descobert Corea.

Recordin, sense anar més lluny, la cerimònia inaugural de Seül, com, de fet, els Jocs s'havien convertit en una cosa de tots, o la de Los Àngeles fa pocs anys : eren la presentació d'un país.

Perquè Corea, fa trenta anys, era un país dividit, destrossat, pobre, menyspreat. Quan a Catalunya es volia utilitzar envers algú un terme pejoratiu se li deia : «És un coreano»; ja se'n recorden, d'això. Fa trenta anys. I Corea ha dit : «No, escoltin, jo tinc vint multinacionals, jo sóc un país de primeríssima fila i sóc un país oriental, òbviament, i sóc un país coreà i profundament nacionalista, i vull que el món ho sàpiga.»

Quin país veurà el món, a través dels Jocs de Barcelona? Fixin-se que, pràcticament, l'únic punt en el qual la Generalitat ha insistit a fons és en el de l'ús del català en els Jocs, però caldrà insistir en d'altres.

Fetes aquestes observacions, tornem al tema central. De cara al 92, el país, formalment i fonamentalment la ciutat de Barcelona, però, de fet, tot Catalunya, ha de saber donar resposta al gran repte dels Jocs Olímpics. Un gran repte en vessant urbanística i d'infraestructures, econòmica i cultural, política i de prestigi internacional.

Un gran repte que ens està aportant i que ens aportarà grans beneficis, però també ens aporta o ens confronta amb alguns riscos, fins i tot, seriosos, que espero que sabrem superar, però que no podem oblidar.

Montreal és un exemple clar i recent que els Jocs Olímpics també poden donar un resultat negatiu, o pobre, prim per a una ciutat, i Mèxic, també va ser un exemple clar en aquest sentit. Però, inevitablement, els Jocs Olímpics —i és en això que ara vull insistir— ens poden aportar grans beneficis. Ara bé, tot gran repte reclama un gran esforç. La Generalitat està compromesa a contribuir a aquest esforç, és un compromís precís, assumit amb convenciment i amb goig.

Però no s'acaben aquí els nostres reptes, és més, els Jocs Olímpics, tot i la seva gran importància, no són el nostre repte principal. El nostre principal repte és com serà la Catalunya del

93, quins horitzons se li hauran obert, quin grau de competitivitat haurà assolit en el marc europeu; sense oblidar-ne un altre: com a identitat col·lectiva, com a país, com a nació, què serà Catalunya l'any 93 i què serà l'any 2000.

Per tant, a part del compromís de col·laborar tant com pugui a l'èxit no només dels Jocs, sinó dels objectius per als quals els Jocs són, en un cert sentit, l'excusa, la Generalitat té un altre gran compromís. Un altre gran compromís que té més que ningú, més, òbviament, que cap altra institució catalana, perquè només ella assumeix la responsabilitat de tot el país, i més, fins i tot, que l'Administració central, perquè serà l'acció del Govern català la que, en el marc més general de l'acció del Govern espanyol, ajudi Catalunya a treure'n més o menys profit.

Aquest compromís és el que ja he dit, és el de la competitivitat, la modernitat i la cohesió interna del poble i de la societat catalans durant els anys 90.

És fer que el país funcioni, que es perfeccioni, que disposi dels elements necessaris per fer bé el seu treball diari i també per proposar-se nous objectius que li permetin créixer quantitativament i qualitativament. Resumiré el que els vull dir dient-los que, si els Jocs Olímpics de Barcelona, per algun motiu, fossin un fracàs, això seria molt greu per a Barcelona, naturalment, i també per a Catalunya i per a Espanya; però, que si fossin molt bons, molt espectaculars, que si àdhuc haguessin ajudat a transformar la ciutat i els seus encontorns, que si ens haguessin donat prestigi, però les nostres universitats l'any 92 fossin dolentes, i la nostra formació professional també —i ja els he citat algun cas abans en el qual aquestes coses es van produir, i no n'han tret cap benefici—; si les nostres universitats fossin dolentes i la nostra formació professional també, i si les nostres connexions amb Europa no haguessin millorat, i si la nostra adaptació a la Comunitat Europea no s'hagués fet bé, i si la nostra competitivitat industrial hagués disminuït i, per tant, les nostres exportacions haguessin reculat sensiblement, i si l'equilibri territorial català s'hagués trencat, i si la cohesió social catalana s'hagués esberlat, i —no diguem— si el sentit d'identitat, el sentiment de pertinença a Catalunya, la consciència col·lectiva de tots els ciutadans de Catalunya s'hagués afeblit, si hagués passat tot això, fos quin fos el balanç directe —per dir-ho així— dels Jocs, el balanç seria negatiu. El balanç de país seria negatiu.

Jo tinc molta confiança en la Catalunya d'aquests anys que vénen, però cal ser vigilant. Lluitar contra tots aquests possibles riscos és cosa de tots, però m'acceptaran que és cosa, sobretot, del Govern de la Generalitat. Són les responsabilitats que més directament li corresponen, i no els estranyis, per tant, que el Govern de la Generalitat els concedeixi una especial prioritat.

Després dedicaré una llarga estona a parlar d'aquestes responsabilitats, però abans crec oportú insistir novament en els conceptes que han d'inspirar no només la nostra acció de Govern, sinó també la nostra acció col·lectiva. Insistir novament —dic—, insistir novament perquè no és segur que ni la societat catalana, ni potser el mateix Govern de la Generalitat o aquest Parlament, o el Govern central, haguem assumit plenament tot el que significa la integració europea. Quan el Govern central, per exemple, es resisteix a prendre mesures que facilitin la inversió espanyola a l'estranger, demostra que

no ho ha assumit prou; manté els nostres empresaris i la nostra economia, en general, en situació d'inferioritat competitiva.

Quan es donen llargues al tema de l'ample de via europeu o de les autopistes, també; quan no es donen permisos de residència als estrangers que treballen aquí, també. Segur que el Govern de la Generalitat també té fallades en aquest sentit, que jo els convido a retreure'ns, segur que en té, i vostès ens les retrauran.

Però, en tot cas, els puc assegurar que un objectiu prioritari de la Generalitat serà, per una banda, sensibilitzar més i més el país de cara a la integració europea i, per l'altra, fer-li entendre que el moment realment decisiu, el que marcarà el que serà Catalunya durant els propers vint o vint-i-cinc anys, és la situació en què ens trobarem l'any 1993.

L'actual conjuntura econòmica és extraordinàriament bona en tot el món desenvolupat, i ens ajuda molt. Personalment crec que encara pot durar; però no durarà sempre, i hem de preparar el país per quan això arribi. I no vegin en això qualsevol ombra de pessimisme; ben al contrari, Catalunya té en aquests moments bones cartes per resoldre el repte de la competitivitat, de la modernitat i de la cohesió interna del poble i de les ciutats catalanes durant els anys 90.

Però crec, senyores i senyors diputats, senyor President, crec que podem aspirar a més encara, no solament a resoldre bé aquests problemes nostres interns. Podem aspirar —crec— a fer un joc important, un paper de lideratge, a Espanya i a Europa; també a Europa.

De vegades es parla de si Catalunya té pes a Espanya o no. La meva opinió és que, des del punt de vista del model de societat, del concepte d'autonomia, del model de desenvolupament i del model d'integració europea, crec que en tenim molt. Som, per sort i per desgràcia, el punt de referència. No s'és el punt de referència quan no es té pes. I ho som també per desgràcia, perquè això fa que, a més del que ens convé, siguem observats molt atentament i críticament.

Aquest lideratge o aquest ser punt de referència —que, de fet, ve a ser bastant el mateix—, l'hem de continuar tenint a Espanya, però podem tenir-lo també a Europa. Oblidin, per un moment, qualsevulla circumstància conjuntural. Per exemple, no pensem ara —si volen parlar-ne vostès, ja ho faran— per exemple, en l'Assemblea de Regions d'Europa, que ens podria distreure. Oblidin-ho perquè, encara que l'Assemblea de les Regions d'Europa ha estat un dels nostres mitjans, un bon mitjà, per cert, de difusió de les nostres idees, ni ha estat l'únic, ni en molts aspectes, de bon tros el més important.

Vegin, per exemple, el número d'aquesta setmana, d'una revista tan prestigiosa com *Le Point*, amb una vista de Barcelona a la portada, i aquest titular de portada, aquest únic titular de portada, que diu: «Europe, la revanche de la Catalogne.» Només cal que vegin això, i els set articles que a dintre ens dediquen, per comprendre com el fet de Catalunya resulta sorprenent i impressionant a tot Europa; com interessa, com se l'observa i se l'estudia; com els europeus s'interroguen, amb actitud positiva, sobre el nostre país. Tenim prestigi, en tenim, i el que diem interessa; tenim missatge i el projectem, com, de fet, el tenim, encara que, de vegades, els que el reben el vulguin dissimular, el tenim referent a tot Espanya.

Tenim un progrés econòmic molt important, tenim i expossem idees, impulsem iniciatives, tenim un model social que

atrau l'interès de molts. L'any 1986 vaig donar una conferència a Berkeley amb aquest títol : «Què és el que fa que un país progressi», títol —ho reconec— una mica atrevit i petulant, sobretot per plantejar-ho a Califòrnia. Però el cert és que, allò que vaig dir a Berkeley, a Catalunya, Déu n'hi do, del que ho estem, tots plegats, aplicant! Vaig dir que provés en els països que produeixen societats dinàmiques, societats emprenedores, també, però no només en el camp econòmic; societats acollidores de gent i d'idees, obertes als canvis i a les innovacions, creatives, capaces d'expressar-se d'acord amb la seva pròpia personalitat i amb un alt grau d'iniciativa a tots els nivells.

A Europa i al Japó i a Sud-amèrica i als Estats Units, no dic que l'opinió pública d'aquests països, que, de fet, l'opinió pública d'aquests països com la de molts països està, a vegades, molt poc informada; però sí que en els àmbits econòmics, culturals i polítics, en aquests àmbits, en aquests països i en aquests continents es té aquesta imatge de Catalunya, i això es converteix en missatge.

Nosaltres no hem de ser un país petit. Aquest número de *Le Point* parla d'aquella cançó d'en Llach, que diu : «El meu país és tan petit que, quan el sol se'n va a dormir, mai no està prou segur d'haver-lo vist». Som un país petit en superfície i en habitants, però hem de mirar de no ser-ho en res més. I, per a això, ens cal ser, ser però, al mateix temps, projectar-nos, projectar un missatge nostre, que el tenim.

El missatge és això : ser un poble petit i, fins i tot, amb insuficient poder polític, però que es realitza, que és creador i que surt enfora, que ofereix idees i projectes fora d'ell mateix. Un país que ahir tenia tants perills de desequilibri o de ruptura de la convivència, i que, si més no, fins avui els ha superat en certs aspectes, fins i tot, molt bé. Que fa un esforç constant, en bona part recixit, de combinar identitat i universalitat, arrelament i projecció.

Fixin-se que això, aconseguir aquesta simbiosi, és un dels grans objectius de la civilització actual, dels intel·lectuals i els tècnics que s'han reunit a Delfos, per exemple; És un dels grans objectius de la civilització actual, per exemple, a Europa i, poc o molt, arreu del món : aquesta barreja també de pragmatisme i de sentiment. Tot això és el nostre missatge; és un missatge que molts, a Europa, busquen i, quan el troben, agraeixen.

No pensin que em deixo dur per un entusiasme excessiu; conec bé les nostres limitacions. Em sembla que sóc dels qui les coneix millor. Però, objectivament, els dic que Catalunya té prestigi i, fins i tot, missatge, i que, per tant, hem d'aspirar a estar arreu amb protagonisme propi, amb ambició i amb el sentit de responsabilitat que això ens dóna.

Abans de rebutjar aquesta visió que els presento —o d'ironitzar-hi, cosa que sempre és fàcil—, abans de rebutjar aquesta visió que els dono de Catalunya, pensin que no és obra només —ni encert, en molts aspectes— principalment del Govern de la Generalitat, òbviament. El Govern de la Generalitat hi ha jugat un paper important, però, sobretot, l'hi ha jugat el conjunt del país, tots nosaltres.

Abans d'acabar aquest primer bloc del meu discurs, abans d'entrar en temes més concrets, permetin-me una última reflexió. Després de tot el que els he dit, compreenen per què dic sempre que el nacionalisme català no té cap necessitat d'inventar-se enemics exteriors? El nacionalisme català, tal

com molts i molts l'entenen, vol que Catalunya sigui, que es realitzi en ella mateixa i en tots i cadascun dels catalans; i que es projecti. I ho pot fer, perquè Catalunya i per tant aquest seu nacionalisme d'afirmació té uns valors autèntics; amb ells en té prou, no necessita viure del conflicte i per al conflicte. Ben entès que contra tot això volem lluitar, en tant que catalans, contra tot el que pot dificultar això, i el que sí que volem —això sí— és ser cada cop més catalans.

Permetin-me que faci ara el segon bloc del meu parlament d'avui. Hem parlat, un cop i un altre, de la Catalunya dels anys 90; d'alguns grans punts bàsics que l'han de configurar; dels principis que l'han d'inspirar. Cal que en parlem ara en termes d'acció concreta de govern.

En vista a això, el Govern de la Generalitat actua i continuarà actuant seguint tres eixos fonamentals : el de la creació d'infraestructura, el de la formació i el de la modernització. Però abans vull fer una digressió sobre una característica de la nostra obra de govern.

Se'ns diu sempre —o hi ha qui ens diu— que hem de prioritzar, i ho fem. Ben entès, però, que la majoria de la gent que diu que hem de prioritzar, demana que la prioritat s'apliqui als seus interessos, o bé, quan el qui ho demana és una força política d'oposició, sovint reclama del govern que ho prioritzi tot, cosa que és una contradicció. Però és que, en el fons, el tema de la priorització sovint només és una arma per a la polèmica política. A més, el nostre grau d'autonomia financera tampoc no ens dóna, per desgràcia, prou marge —tot el que voldríem— per a la priorització. Amb tot, accepto que s'ha de prioritzar, i el Govern de la Generalitat ho fa. Per exemple, hem donat molta prioritat a l'ensenyament —com els pressupostos ho demostren— del 1982 ençà. Però és cert, és cert, això sí, que repartim bastant les nostres inversions, tant territorialment com sectorialment. Això té una explicació : volem que a tot Catalunya i a tots els catalans arribi d'una manera pràctica el projecte de govern de la Generalitat, que es resumeix en aquella frase tan simple de «fer país». Poc o molt, tothom ha de notar que l'autonomia serveix per a fer país, i per a fer-ne d'una manera útil a cadascú. Potser algun planificador molt competent ens demostraria que no s'ha de fer així, però un dels actius de Catalunya ha de ser la seva cohesió social i la seva cohesió territorial, i aquesta és la prioritat : la prioritat del Govern de la Generalitat és la cohesió interna de Catalunya.

Dit això, torno a aquells tres eixos principals que els he anunciat. Comencem per les carreteres. El nostre propòsit, que inspira el pla de carreteres aprovat pel Consell Executiu el 13 d'octubre de 1985, és fer a Catalunya una quadrícula de comunicacions que faci que cap indret del país resti mal comunicat a efectes humans, socials o econòmics. És un objectiu prioritari, però que, naturalment, vol el seu temps, no és per a demà. Els donaré la llista de carreteres noves que voldríem —voldríem, voldria subratllar el condicional— fer d'aquí al 1994. Significaria tenir-les totes acabades, en execució, com a mínim adjudicades abans del final del 1992. Seguint les agulles del rellotge, la llista aquesta és la següent : el pas de Terradets, que es farà en dues fases; les quatre travesseres pendents de l'eix del Llobregat, és a dir, la de Balsareny, la de Puig-reig, la de Gironella i la de Navàs —millor dit : la de Navàs i la de Gironella—; el desdoblament entre l'autopista Terrassa-Manresa i l'A-18; el túnel de la vall de Bianya; l'Aiguadreda-Centelles, la

Centelles-Tona i la Tona-Vic; les variants de Banyoles i de la Bisbal; la Calonge-Platja d'Aro i la variant de Platja d'Aro; la Santa Coloma-Olot, que es farà en tres parts i es començarà per la de Santa Coloma-Anglès; la Mataró-la Roca; la variant de Mollet i la de la Llagosta; la Jorba-Calaf, en quatre etapes: la de Vilafranca-Canyelles, la de Canyelles-Vilanova i la de Canyelles-Sitges; la Riba-Vilaverd, en dues etapes; dintre de l'eix de l'Ebre, el pont de Tortosa, el de Benifallet i els trams Xerta-Benifallet, Rasquera-Miravet, Miravet-Móra la Nova, Benifallet-Rasquera i la Xerta-nacional 230. A tot això cal afegir l'inici de l'eix transversal, concretament el tram Girona-Vic, i les obres que es fan i es faran a Barcelona, concretament, d'una manera especial, el túnel de Vallvidrera i el Segon Cinturó, des del nus de la Trinitat a la Diagonal. Finalment, durant aquest temps es faran les autopistes de peatge Terrassa-Manresa, Rubí-Terrassa i la del Garraf.

D'aquestes obres n'hi ha en estat avançat d'execució, fins i tot una d'elles no caldria posar-la aquí, perquè s'inaugurarà el dia 29 —em refereixo al pont de Tortosa—, i d'altres encara són només un projecte. També he de precisar que en aquesta llista només hi ha les obres importants, i a més —i subratllo la importància d'això— a aquest programa hi hem d'afegir el programa de gran amplitud de reforços i millora de paviments. També he de precisar una altra cosa: el nostre propòsit era tenir tot això l'any 1993, però la cautela ens ha obligat a situar el final d'alguna d'aquestes obres el 1994, i encara en termes de condicional, i ho subratllo: i encara en termes de condicional; és a dir, admetent que alguna obra pot acabar-se més tard. Quan d'aquí a dos mesos en aquest Parlament discutim el Pressupost, es posarà ben de manifest el perquè d'aquesta cautela, però el pla hi és i s'està aplicant, i això és el que compta. És important que el país sàpiga que farem això, tan de pressa com puguem i, més o menys, en aquests terminis.

Continuem parlant de comunicacions, però perquè tots plegats veiem ben clar la seva importància, sobretot en algunes coses que fan referència a les vinculacions internacionals, permetin-me intercalar el comentari que els vaig a fer.

Sempre parlem molt d'internacionalització. Doncs, bé, entre altres coses, internacionalització vol dir transport ràpid i eficaç de persones i de mercaderies, vol dir bones connexions per carretera —ja n'hem parlat, d'això— i vol dir bones connexions ferroviàries, marítimes i aèries. Pensin allò que els deia, que entre el segon semestre de l'any passat i el primer d'enguany l'increment del comerç internacional ha estat de l'11%. Em diran, amb raó, que estem passant un moment econòmic especialment expansiu, però la tendència cap a una circulació cada cop més intensa de béns i de persones és cada vegada més forta i més irreversible, i no és conjuntural, és estructural. Permetin-me un exemple que és molt demostratiu. Corberó fabricava fins fa poc una nevera grossa, una nevera mitjana i una nevera petita; fabricava un fogó; fabricava una màquina de rentar roba i una màquina de rentar vaixel·la, i ho venia en un mercat relativament limitat, que era el mercat espanyol. Això ha canviat: ara Corberó fabricarà..., no ho sé exactament, però pot ser que fabriqui la nevera mitjana, o la màquina de rentar vaixel·la, és igual; la fabricarà per a tot Europa; per tant, de Castellbisbal sortiran camions o amb tren els portarà cap a Anglaterra, cap a Alemanya, etcètera. Naturalment, els tres tipus de nevera i la màquina de rentar roba i el fogó que també

fabricava Corberó i que es venien aquí vindran de fora. O sia que l'entrecreuament de mercaderies amunt i avall, per les carreteres i pels ferrocarrils, serà extraordinari. És un cas clar, ben il·lustratiu. O un altre exemple. L'altre dia em deia el President de SEAT que ells calculen que el 65% de la producció de SEAT serà per a l'exportació. Diguem de passada que Espanya, i concretament Catalunya, està molt ben situada perquè Volkswagen tingui un pes molt important a escala mundial, precisament situat aquí. Però això què vol dir? Comerç exterior. Per tant, dic això només perquè aquest tema de la internacionalització i de les seves conseqüències, des del punt de vista del transport, quedin molt clars i, diguem-ne, molt gruixudament —si em permeten l'expressió— subratllats.

Per raó de brevetat, em centraré ara, pel que fa referència als ferrocarrils, en el tema de l'ample de via europeu i en el tren d'alta velocitat. L'any 1986, el Govern de la Generalitat va plantejar aquest tema al Govern central, previ un estudi sobre la viabilitat de fer arribar una línia d'ample internacional a Barcelona. Disposar d'una bona i molt ràpida comunicació ferroviària amb la resta d'Europa és, òbviament, vital per a Catalunya, però ho és per a tot Espanya, i, concretament, la Generalitat defensa: una línia d'alta velocitat com a mínim fins a València, i creu que en el conjunt d'Espanya caldrà una segona via d'alta velocitat que uneixi París amb Madrid per la banda atlàntica, ampliant les prolongacions cap a Lisboa i Sevilla, i una tercera línia Barcelona-Madrid. Tinguin ben present que un dels grans trumfos que té Catalunya en aquests moments a l'hora de ser competitiva a nivell internacional són les autopistes. Les autopistes catalanes i la seva molt bona connexió amb la xarxa d'autopistes francesa és un dels arguments majors. Cada vegada que anem a algú a intentar convèncer-lo que Catalunya és un bon lloc per a invertir, ha estat un gran bé per al país. Bé, doncs això val també per als ferrocarrils. És a dir, evidentment, les comunicacions no es poden limitar, tot i ser tan i tan important —sobretot en el cas espanyol— el transport per carretera. Necessitem aquesta connexió ferroviària moderna amb Europa. Com vostès saben, inicialment no vàrem trobar gaire bona acollida en el Govern central, però el nostre deure és convèncer i pressionar. Creiem sincerament que això està canviant, que això ha canviat ja i es manifestarà en un futur proper —l'actitud del Govern central, vull dir. Per altra banda, la mateixa Comunitat Europea considera com d'interès comunitari la nova línia de la frontera a Barcelona; per tant, tot això, l'evolució del ministre i del Govern i l'actitud de la Comunitat, reafirma la convicció que el nostre criteri és bo i que és una iniciativa de progrés que acabarà essent admesa.

Vostès ja saben —deixin-me fer-hi una molt breu referència, encara que no sigui competència nostra, però cal tenir una imatge de conjunt del que són els nostres problemes infraestructurals— que, finalment, s'ha aconseguit una resposta positiva per part de l'Administració central, molt millor de la que ens donaven fa un temps, a les peticions reiterades del Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, i també de molts altres estaments catalans, perquè l'aeroport de Barcelona tingui la capacitat que correspon a una ciutat com Barcelona.

Coneixen també —hi faré una breu referència, perquè, ho repeteixo, és un tema bàsic— l'actitud crítica que la Generalitat, algun cop aquí mateix, ha expressat contra les greus defici-

ències del servei telefònic, al qual durant els darrers anys ha calgut afegir-hi el de correus. És pueril parlar de modernitat amb uns telèfons i uns correus com els que tenim, absolutament pueril. Sé que hi ha voluntat per part del Govern central de posar remei a aquesta situació. En tot cas, és cert que no és competència nostra, però no podem deixar de reclamar constantment la resolució d'aquests déficits i que es faci amb un criteri d'urgència.

En canvi, sí que tenim més a dir i a fer pel que fa als ports de Catalunya. Em centraré en el de Barcelona —puc parlar dels altres, si vostès ho volen, demà. Pel que fa al port de Barcelona, vull recordar-los el que fa un moment els he dit: anem cap a un gran, molt gran increment de l'intercanvi de mercaderies. Si volem ser conseqüents amb els objectius econòmics i d'obertura internacional que ens proposem, hem d'estar en condicions d'engrandir el port, i de disposar en la seva àrea de més terrenys destinats a emmagatzematge i a activitats industrials. Cal, per tant, plantejar-se el ja antic projecte de desviament del Llobregat. És un tema que té implicacions socials i econòmiques —i psicològiques— considerables, que s'han de tenir en compte; però és un tema que ara ja s'ha d'abordar.

Vull comentar dos aspectes més de la infraestructura del país: un és el dels terrenys industrials. És un punt al qual, com tots vostès saben, el Consell Executiu ha concedit sempre una gran importància, però no els parlaré del que hem fet en el passat; em limitaré a dir-los que, en conjunt, al final de la vigència del pla d'actuació quadriennal de l'Institut Català del Sòl, la superfície total urbanitzada per a usos industrials superarà les 2.800 hectàrees.

I també vull subratllar que, si bé la Generalitat ha donat en això una atenció preferent a l'àrea de Barcelona, ha actuat molt en el conjunt del territori català; ho ha fet al servei de la política de difusió industrial i d'equilibri territorial, i ho continuarà fent.

En aquest capítol d'infraestructures i de recursos —de recursos bàsics—, desitjo, per acabar, referir-me al tema de l'aigua. Ja en el debat d'investidura de l'any 80, i en algunes intervencions meves dels anys 80, 81 i 82 —que crec que valdria la pena recordar—, vaig assenyalar que aquest podia arribar a ser el coll d'ampolla del nostre desenvolupament. És un camp difícil, com vostès saben, per raons político-administratives i per les suspicàcies que sovint provoca; amb tot, com a conseqüència d'aquella política definida aleshores, la Junta d'Aigües de Catalunya i la Junta de Sanejament han dut a terme una acció eficaç en el camp de l'abastament d'aigües a poblacions —petites o grosses— i en el del sanejament.

Puc donar més informació sobre això, si ho desitgen, demà. Ara, únicament em vull referir a dos punts: el primer és la portada d'aigües sobrants dels canals del delta de l'Ebre a les comarques de Tarragona, per a abastament de poblacions i indústries, i de les quals es podrà beneficiar, també, l'agricultura.

En aquest moment ja estan construïts 92 quilòmetres del total dels 120 que s'han de fer. Això ens ha de permetre donar respostes a un dels problemes més importants, probablement el més greu que teníem, més greu per la seva magnitud —hi pot haver llocs concrets en els quals el problema sigui més dramàtic, però són problemes, diguem-ne, quantitativament més petits. El problema més greu que teníem és aquest que afecta més d'un milió de persones a l'estiu, i que afecta el complex in-

dustrial de la segona zona metropolitana de Catalunya.

El segon punt sobre el qual els volia parlar és l'acord que tenim amb el Ministeri, de fa temps, però que esperem que ara es pugui començar a posar en pràctica, per tal d'atacar alguns problemes grossos, importants, des del punt de vista de la regulació de l'aigua a Catalunya. Em refereixo, en primer lloc, a la presa de Rialb; em refereixo, en segon lloc, a la presa de la Llosa del Cavall, em refereixo també, després, a tota la política de neteja de rius i de lleres, de vigilància de riuades, etcètera.

No puc donar dades concretes sobre aquesta actuació, perquè el finançament de tot això, fonamentalment —no exclusivament, però d'una manera molt prioritària—, correspon al Ministeri. Però, de tota manera, ho repeteixo, aquesta és una altra de les línies d'actuació en aquest terreny tan bàsic com és el recurs de l'aigua.

Deixo de banda, després de parlar-los de carreteres, de ferrocarrils, de ports, d'aigua, de terrenys industrials, etcètera, deixo de banda aquesta qüestió de les infraestructures i passo a parlar-los d'aquest segon eix d'actuació que els he dit que és el propi de la Generalitat, que és la formació.

Com saben, des del 1982, l'ensenyament ha representat sempre, més o menys, el 50% del Pressupost de la Generalitat, sanitat a part; sempre, quan diem això, sanitat a part.

Jo he explicat algun altre cop que la Generalitat ha hagut de fer un gran esforç per cobrir els déficits que durant dècades s'havien anat acumulant a Catalunya en el camp de l'ensenyament, en el camp de places escolars, en el camp de tota mena d'equipaments... Això que la Generalitat hagi de cobrir això, com a conseqüència d'aquest oblit de dècades —com a mínim de dècades—, això ha estat molt injust, perquè ha obligat l'autonomia, com a primer objectiu seu, a eliminar, amb diners del finançament autonòmic, els déficits que s'havien d'haver cobert amb finançament estatal. Això ha estat una injustícia, però ja està fet, i sempre serà un honor, i sempre serà un mèrit, a l'hora de parlar d'allò que en diem «fer país», sempre serà un honor i sempre serà un mèrit de l'autonomia haver resolt el que històricament l'Administració central espanyola no havia sabut o no havia volgut resoldre.

D'ara endavant ja no caldrà fer un esforç tan fort de noves construccions. En canvi, a partir del 1989 s'aplicarà un pla quadriennal d'equipaments dotat —ja està anunciat fa temps— amb 1.500 milions anyals. Es continuarà la política d'introducció de noves tecnologies a l'ensenyament, camp en el qual la Generalitat ha estat pionera durant tots aquests anys.

Els equipaments tecnològics de la formació professional es milloraran d'acord amb les empreses, i farem un pas endavant en una cosa que nosaltres hem defensat sempre, i que ara, afortunadament, s'està imposant a nivell general d'Estat, que és el caràcter dual que han de tenir aquests ensenyaments, el de la formació professional, i també els universitaris. Es reforçarà l'ensenyament de les llengües estrangeres, com ja estem fent de fa temps.

Deixin-me dir, deixin-me recordar, però, una cosa: sense places escolars correctes, i sense equipaments, no millorarem l'ensenyament. Però el problema de l'ensenyament no és només aquest. Hi ha més coses, i de fons, i preocupants, algunes de les quals les vagues del curs passat varen fer aflorar.

Si la tensió que ha viscut el món de l'ensenyament no se supera —i adverteixo ben clar que aquí no faig cap atribució de

responsabilitats a ningú—, si això no se supera, l'ensenyament no millorarà per més reformes que anem experimentant. Per tant, aquesta serà una de les tasques prioritàries del Departament, ben entès que hi ha en això un entrecreuament de competències que ho fa més difícil del que ja és, però, en tot cas, aquest és un objectiu molt principal del Departament.

He de parlar-los de les universitats. Sense recursos naturals, i amb poder polític i financer insuficient, Catalunya només pot anar endavant si disposa de gent preparada i amb iniciativa. Per això el Govern de la Generalitat va dedicar 25.000 milions de pessetes per al reforçament de les tres universitats que actualment hi ha a Catalunya.

També em sembla interessant destacar que, a partir d'un estudi previ realitzat pel Departament d'Ensenyament, es procedirà a establir la programació universitària amb la col·laboració del Consell Interuniversitari. Això ja està engegat. En aquesta programació caldrà emmarcar el projecte de la quarta universitat, per tal d'absorbir la demanda creixent i, a la vegada, contribuir a racionalitzar el conjunt de l'oferta global.

Tot això no depèn només de l'esforç que pugui realitzar el Govern de la Generalitat, sinó que l'atenció d'aquesta demanda necessita un finançament extraordinari, tenint en compte que Catalunya i Madrid tenen unes noves necessitats que, en el nostre cas, no han estat contemplades a l'hora dels traspassos.

També promourem les iniciatives d'establiment de contacte i col·laboració entre les universitats i les empreses, tant de recerca com de treball en pràctiques i d'esponsorització; és a dir, contribuirem a establir, o mirarem de contribuir a establir una dinàmica d'intercanvi d'iniciatives i d'acords entre la universitat i la societat, duta a terme gràcies als consells socials, dels quals —deixin-me dir, de passada— esperem molt.

Com també veuríem amb bons ulls la creació d'una universitat privada, que, si es plantegés bé, probablement podria atendre més específicament alguns aspectes o fer determinats plantejaments que convé poder fer.

Finalment, cal orientar més eficaçment la tria dels estudis universitaris que actualment es fa tenint poc en compte —la tria actualment es fa tenint poc en compte— les necessitats de l'economia i de la societat i, sobretot —cosa que, després, humanament és més greu—, les sortides professionals dels joves.

En el camp de la recerca, no cal dir que continuarem potenciant les accions que fins ara s'hi han realitzat. Cal no oblidar que la Generalitat, dins de les seves disponibilitats pressupostàries, ha destinat recursos econòmics a la recerca, i no només a través de la CIRIT, que ara ha passat a dependre del Departament d'Ensenyament, sinó també a través del Departament d'Agricultura i de la relació directa amb les universitats.

Resten pendents, però, els traspassos en aquesta matèria, segons contempla l'Estatut, i això ha limitat fins ara la nostra actuació. Jo no tinc cap inconvenient a dir —i no és la primera vegada que ho dic en aquest mateix Parlament— que, realment, l'actuació que fins ara hem pogut fer o que hem fet en el camp de la recerca no és suficient. Per això el Govern de la Generalitat està treballant en noves formulacions de la política de recerca, i esperem comptar per a això amb la col·laboració de tota la comunitat científica de Catalunya.

Hi ha, finalment, el tema més general del nivell cultural del país, que és situat aquí en el camp de formació, encara que

potser no és ben bé el que li correspon. La cultura, per a Catalunya, és un element bàsic d'identitat. Per altra banda, aquí i a tot arreu, és un factor de promoció i de realització personals i, a més, és un factor de progrés general d'un país, tant políticament com socialment, i també econòmicament; una de les coses —jo en tinc experiència directa— que per a determinades inversions compta... Dèiem, les autopistes, bé. Una altra, que compta a favor de Catalunya, és que la gent —la gent que està interessada per aquests temes des d'un punt de vista econòmic, parlo ara— sap que el nivell mitjà cultural català és relativament bo. I ho és. No és mèrit del Govern de la Generalitat això, que quedi clar. És mèrit de generacions d'haver treballat en aquest camp.

Un estudi de la Comunitat Europea publicat no fa gaire diu que l'any 2000 el 10% del pressupost familiar es destinarà al consum cultural; jo no sé si això és cert, però, en tot cas, un estudi seriós de la Comunitat Europea preveu això. Fixin-se el que això significa, de possibilitats i també de repte, per a una cultura de les característiques de la de Catalunya.

Després d'això, el més fàcil que podria fer ara és parlar-los d'alguns projectes, com el Teatre Nacional, el Museu de la Ciència i de la Tècnica, de l'Arxiu Nacional, etcètera; però, honestament, els he de dir que alguns d'aquests projectes haurien d'estar més avançats del que estan. Concretament, en el Museu de la Ciència i de la Tècnica i en l'Arxiu Nacional s'ha produït un gran retard que, a més, no és imputable a tercers.

I els he de dir, també, honestament, que no crec, sincerament, que el pressupost del 1989, tal com es presenta, tal com es dibuixa, ens permeti donar el tomb a això, però en el cas concret del Museu de la Ciència i de la Tècnica crec que sí, que enguany podrem fer un progrés important.

També els he de dir, i és una bona notícia que probablement ja coneixen, que va endavant el projecte, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona i amb la Fundació del Museu d'Art Contemporani, de fer el Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Els podria parlar, també, de la xarxa de biblioteques, d'arxius, de teatres, de museus, que s'ha creat, que es continuarà creant, i aquí sí que, en canvi, el balanç d'aquests anys i les perspectives són molt favorables, positives.

Els podria parlar del nostre propòsit de crear un marc legal que faciliti el desenvolupament de la infraestructura del nostre patrimoni històric-artístic i monumental, o bé els podria explicar que continuem insistint a les Corts Generals per tal que les empreses i els particulars que optin per invertir en matèria cultural tinguin incentius fiscals, com passa en la majoria de països occidentals. Però no insistiré en aquests aspectes concrets; prefereixo parlar-los d'una preocupació que m'agradaria que vostès compartissin, i que no és només cultural; és una preocupació per un fet que em va bé de comentar parlant de cultura, però que es dona una mica en tot, que informa —i jo crec que no positivament— la nostra acció col·lectiva, i no només política, però també política.

Mirin, actualment, a Catalunya hi ha molts concerts, hi ha molts espectacles de ballet, moltes representacions teatrals, és a dir, de categoria, etcètera. El nivell i el volum de l'oferta artística ha millorat molt durant els darrers anys, i això és bo i hem de mirar de no perdre-ho, però amb això passa el que està passant també en alguns altres aspectes de l'acció pública a Catalu-

nya, no només en el camp cultural : que l'espectacularitat preval sobre el real servei. Quan això passa en les obres públiques, que també passa —massa sovint, en el món polític, ens fa l'efecte que la manera de penjar-se medalles és fer coses que potser no són del tot necessàries—, quan això passa en les obres públiques, el mal és menys greu perquè el que es fa queda i sol, no sempre, però gairebé sempre, tard o d'hora, ser útil. Amb tot, fins i tot amb això, podria passar que tinguéssim molt més bona infraestructura viària, posem per cas, que ensenyament en general, per exemple, o bé que competitivitat empresarial, i això podria arribar a ser dolent.

Ara, en el camp cultural això encara és més perillós, perquè el bé que es produeix és més fugaç. Si es donen molts concerts, i bons, però els nostres conservatoris no van bé; si ens visiten molt bones companyies internacionals, però els nostres artistes de teatre no tenen feina; si fem venir molt bons ballets, però aquí no hi ha un bon ensenyament de dansa; si passa tot això és que no anem per bon camí, i crec que en bona part està passant.

Correm el perill de deixar-nos endur per la temptació de la política d'aparador, una mica en tot, però en aquest camp cultural d'una manera clara. Fem moltes exposicions, però l'ensenyament artístic, com va? El més fàcil, de vegades el més barat, és fer una exposició important, o fer venir un gran concertista, i sempre és més espectacular i és més publicitari. És més car, és més difícil mantenir a un bon nivell un conservatori, i és menys agraït.

Cada cop que faig una reflexió d'aquestes —i al final d'aquest discurs n'hauré fet unes quantes—, de fet, jo i la Generalitat podem ser els primers acusats, evident, però no em fa res si això ens ajuda a tots a reflexionar. En tot cas fóra bo, crec, que tots plegats, institucions públiques i privades, més que en la línia de l'espectacularitat, treballéssim en la de posar el país a punt i a promocionar la gent, que a la llarga serà més eficaç.

El tercer eix d'acció del qual els he de parlar és el de la modernització. (*Remor de veus.*) Tractaré aquest tema, i el de la competitivitat, des de quatre perspectives; no ho faré, ja ho adverteixo, d'una manera exhaustiva. Les quatre perspectives són la de les reconversions —a aquest bloc de les reconversions dono una especial importància dins del meu discurs—, la de les eines modernes de treball, la de l'adequació a la Comunitat Europea i la de la projecció internacional. Vull parlar-vos, repeteixo, de quatre reconversions o bé de quatre —més exactament—, de quatre àmbits de reconversió —i repeteixo que hi dono una especial importància— : l'agroalimentari, el turístic, el comercial i l'industrial.

La perspectiva d'un mercat únic al 1992 fa necessari dinamitzar la reestructuració de diversos sectors i subsectors que són essencials per al bloc agroalimentari. Les actuacions es dirigiran a actuar sobre el sector porcí en l'àmbit de les explotacions de cicle tancat o de reproducció, cercant la millora de l'estructura de costos i l'augment de la productivitat. El mateix objectiu, el de la millora de la productivitat, és pretén obtenir en la fruita seca, millorant l'estructura de producció i de gestió, i d'una manera especial la qualitat final del producte. A més, el programa permetrà completar molt més ràpidament l'acció ja engegada sobre el sector de la fruita dolça, dirigida especialment a modernitzar les plantacions.

No m'allargaré més detallant les actuacions a les quals la Generalitat es proposa d'ajudar. Si ho desitgen, demà, a petició

d'algun grup parlamentari, puc ser més precís, però avui em limitaré a comentar els diversos sectors, a anomenar els diversos sectors i subsectors en què aquest programa especial d'ajuts es podrà aplicar, a més dels ja dits : el de la flor, de la planta ornamental i dels hivernacles per a la producció hortícola; el sector de la llet i també del sector vitivinícola, així com el sector de la producció forestal i, pel seu caràcter estratègic, el sector d'emmagatzematge de cereals; també la pesca, tant la tradicional com les noves pesqueries, sobretot tot el que fa referència a aquicultura.

Un aspecte central de tot el programa s'adreça a l'organització cooperativa de tots els sectors esmentats, a fi d'estimular els processos de concentració d'oferta i la millora dels processos de transformació i de comercialització. A més dels assessoraments i del suport tècnic pertinents, a més de tota l'acció del Departament i de l'acció de l'IRTA i de l'INCAVI, al servei, tot això, d'aquesta política, a més de les disponibilitats pròpies del pressupost de l'àrea d'agricultura, la Generalitat col·laborarà en l'aplicació d'aquest pla amb crèdit de fins a cinc/set anys per un total de 4.000 milions de pessetes i amb l'interès del 6% anual i del 4% per al sector forestal.

Parlem ara de la reconversió industrial. La paraula reconversió, reconversió industrial, en el seu sentit habitual potser no és la que més es pot emprar en aquest cas nostre. Reconvertir a fons un sector no està a l'abast normalment del Govern de la Generalitat, avui per avui; cal sempre l'ajut del Govern central. De reconversions, de reconversions així, en el sentit ple de la paraula, a Catalunya només n'hi ha hagut una, que va ser la tèxtil; hi ha hagut una altra gran acció del Govern central, que va ser la de la SEAT, amb repercussions a tot l'àmbit de la indústria auxiliar de l'automòbil, que com saben té molt de pes a casa nostra; en un pla més modest, però digne d'esment, hi ha hagut l'ajut —que no està limitat a Catalunya, però que està centrat aquí— a la siderúrgia no integral. La resta de la nostra indústria s'ha hagut de reconvertir ella sola, de vegades amb alguns ajuts modestos, a voltes, fins i tot, ajuts indirectes. En tot aquest procés la Generalitat hi ha estat present, jo crec que eficaçment, perquè un Govern pot sovint ajudar, encara que els recursos directament afectats siguin modestos, si és capaç de posar tota la seva acció de govern i tota la seva capacitat de creació d'un clima col·lectiu al servei d'un objectiu, en aquest cas el reforçament de la nostra indústria. Això és el que hem fet i crec que ho hem fet amb prou bon resultat, amb prou bon resultat des del punt de vista industrial —això està a la vista—, i bo també —malgrat les reserves amb què això s'ha de dir, per les xifres en què encara estem—, bo també des del punt de vista de l'atur.

Per tant, el Govern de la Generalitat continuarà generant iniciatives de suport a la indústria. N'anomeno dues de principals : per una banda, les subvencions directes en determinats casos que per raons d'estratègia industrial o de repercussió social ho fan necessaris. Posaré exemples del passat, perquè s'entengui el que vull dir ara, que parlo del futur : és el que s'ha fet amb la Farga-Casanova, el que s'ha fet amb Corberó, amb PIHER, amb Fibracolor, etcètera. Per l'altra, la subvenció d'interessos; durant la passada legislatura se n'han beneficiat unes mil empreses industrials. Els criteris de prioritat han estat els següents : ajuts a alguns sectors específics, ajut a les empreses acollides a societats de garantia recíproca, ajuts a les empreses d'algunes

zones afectades per la crisi, i d'ara endavant cal afegir-hi sobretot empreses situades en el que se n'anomena zones de desenvolupament industrial, que recobreixen l'antiga àrea de la ZUR, però més àmplies, més grans.

De tota manera, això que els he dit fins ara, de molt, no ha de ser el més important, de molt, de la nostra acció futura, perquè a hores d'ara la conjuntura econòmica ja fa menys necessàries les subvencions, i sovint innecessàries, i fins i tot fa molt menys necessàries les reconversions, almenys la gran majoria d'elles. A partir d'ara les subvencions jugaran molt menys paper en la nostra política industrial; en canvi, ara és el moment de posar l'èmfasi en aquelles infraestructures susceptibles de millorar la competitivitat de les nostres empreses.

En aquest sentit, i en primer lloc, la Generalitat reforçarà l'organisme, el CIDEM, que ha demostrat ja —ja ho ha demostrat— que és eficaç. El CIDEM i tota l'acció de conjunt de la Generalitat tendiran a facilitar l'accés a les noves tecnologies, a introduir més i més el disseny industrial i a donar suport a tot allò que representi increment i control de la qualitat; disseny industrial, qualitat, noves tecnologies. D'aquí ve que considerem que les subvencions que sí que s'han de continuar donant, i més encara que fins ara, són les que es concedeixin als projectes tecnològicament innovadors.

Durant la segona legislatura es va fer una política de dotar el país, va començar fins i tot al final de la primera, però sobretot durant la segona legislatura es va fer una política de dotar el país d'una xarxa de laboratoris d'assaigs, de productes industrials, composta aquesta xarxa bàsicament pel Laboratori General i completada amb un conjunt de laboratoris, com el Centre de Proves de Mòlles i Matrius, a Montcada i Reixac, com el Laboratori d'Adoberia, a Igualada, el Laboratori d'Assaigs Tèxtils, a Terrassa; es va crear també el Centre de Sistemes Numèrics, el Centre de Microelectrònica —aquest en col·laboració, i en el seu moment inicial molt decisiva, amb el Ministeri—, i es va impulsar la creació de centres de CAD/CAM, centres de CAD/CAM, que avui semblen ja superats gairebé, però fa quatre o cinc anys eren encara, almenys en el nostre àmbit, una novetat. Es varen crear, a més, els centres de transferència tecnològica, concretament amb les Universitats Politècnica i Autònoma, i confiem poder-ho fer aviat amb la de Barcelona.

Durant els propers anys perfeccionarem i completarem aquesta xarxa i tots aquests centres, i sobretot posarem l'accent en tot el referent —ho repeteixo— a noves tecnologies i a investigació aplicada. Concretament, els projectes en principi a desenvolupar són els següents... Aquesta paraula «en principi», que vostès veuran que de tant en tant faig sortir, és perquè els nostres pressupostos no ens permeten de vegades compromisos absolutament puntuals, però, de fet, la voluntat hi és, ferma, durant aquesta legislatura, de fer el següent: l'Institut d'Innovació, Producció i Processos Industrials; el Centre del que se'n diu ara el CiM, o sigui, el Centre de Manufactura per computador, per ordenador integrat; el Centre Català del Làser; l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil; la Pista de proves de vehicles, i l'Institut Català d'Energia. Si volen detalls sobre aquests diversos projectes, jo demà, amb gust, els en puc proporcionar.

A més d'aquests centres, el Departament d'Indústria i Energia es proposa la creació de centres estrictament de formació, centres que per la seva naturalesa s'escapen del marc estricta-

ment universitari, però que en qualsevol cas seran creats amb total coordinació amb la universitat, i aquests centres molt sovint seran creats o es procurarà que es creïn amb una col·laboració molt íntima, molt estreta amb els sectors privats industrials corresponents: l'Escola Superior de Disseny Tèxtil, l'Escola Superior de Disseny Industrial, el Centre Superior de Formació en Noves Tecnologies. Aquests centres, tant els d'aplicació de noves tecnologies com els de formació, són a la llarga la millor política de promoció de la competitivitat industrial, molt més evidentment que les subvencions i tota mena d'ajuts. És això el que és imprescindible per tal que no haguem de caure en el més pur sucursalisme.

Ara bé, a més d'aquestes accions d'infraestructura, també cal conscienciar l'empresari i el ciutadà de la importància del disseny, de la qualitat i de la moda com a factors de competitivitat, i no es tracta només d'accions d'abast estrictament intern a Catalunya; es tracta que Catalunya sigui associada internacionalment amb el disseny, amb la qualitat i amb la moda, i, per tant, es programarà una sèrie d'actes de ressò internacional en aquestes matèries, com la que per exemple fa uns mesos vàrem organitzar a Milà.

A tot això, hem d'afegir una altra línia de servei vàlida per a tots els sectors econòmics —encara que no en faci esment en aquest apartat dedicat a la indústria—, que és la d'ajudar els nostres empresaris a adaptar-se a les normes de la Comunitat Econòmica Europea. Ja s'hi ha treballat molt en això, però hi ha com una certa viscositat, com una certa resistència, una dificultat a fer arribar fins a l'últim racó del nostre teixit industrial el que representa, des d'un punt de vista pràctic i concret, la integració. Per tant, caldrà continuar-hi treballant, sobretot perquè hi ha les noves directrius comunitàries que introdueixen condicions molt exigents des del punt de vista de la seguretat dels productes, i després perquè tot aquest tema de l'eliminació dels obstacles no tarifaris a la lliure circulació de productes, que és un dels punts en els quals el nostre industrial encara a vegades hi ensopega. Tot això aconsella la creació d'una infraestructura d'informació i comunicació amb els sectors i administracions afectats per tal de col·laborar en aquesta adequació de les nostres indústries al mercat únic del 93, i és per això que, recollint algunes de les coses que ara es fan, ens proposem crear un programa informàtic sobre directrius comunitàries.

En aquesta mateixa línia, i també en tota la nostra activitat econòmica, i no només en la industrial, deixin-me dir uns mots ara sobre la internacionalització. La internacionalització no és un tema econòmic, és un tema de mentalitat global, evidentment. Es tracta, això, d'un missatge que la Generalitat està trametent a l'empresariat català i que intenta trametre a tot el país, no només a l'empresariat, i que continuarà repetint aquests anys perquè hem de trencar definitivament les cotilles psicològiques que tendeixen a limitar l'horitzó de l'empresa als límits de l'Estat.

Ara bé, al marge del missatge i de la creació de mentalitat i de sensibilització hi ha uns fets concrets que cal realitzar: em refereixo a les missions comercials, el reforçament de xarxes d'oficines del CIDEM als centres neuràlgics de l'economia mundial i el reforçament del mateix CIDEM a Catalunya pel que fa a la seva capacitat d'informar sobre els mercats exteriors i de rebre potencials inversors exteriors. Per últim, també cal

destacar la necessitat de continuar mantenint l'esforç que la Generalitat està realitzant en matèria de fires i, molt singularment, la Fira de Barcelona, com un instrument de competitivitat i d'internacionalització de la nostra indústria.

Parlem ara de la reconversió del comerç. La situació del comerç a Catalunya és molt preocupant: hi ha un excés d'establiments, no tots estan al dia i estan tots ells sotmesos a una pressió fortíssima de les grans organitzacions i cadenes comercials d'Espanya i de tot Europa. La reconversió, per tant, és urgent. Però vull subratllar una cosa: tots els esforços que es facin seran balders si no hi ha una acció renovadora molt forta, per part dels mateixos botiguers. Cal que l'Administració, però també els comerciants i les seves associacions —també els comerciants i les seves associacions—, lluitem tots eficaçment contra l'atomització, les petites dimensions, la manca d'innovació de molts comerços i el baix nivell —el baix nivell— d'associacionisme comercial.

Abans de prosseguir he de dir que cal que l'Administració central actuï més en aquest camp. S'han dedicat centenars de milers de pessetes —de fet, algun bilió— a la reconversió industrial —hi estem d'acord: ajudar a plegar empreses, per exemple, ajudar a amortitzar llocs de treball amb les degudes compensacions—, molts i molts i molts diners. I ha estat ben fet, s'havia de fer; hi estem d'acord. Però el comerç també necessita una reconversió, i també necessita tancar determinades empreses, d'una forma que no sigui massa dramàtica per a les persones a les quals això afecta, i necessita diners, per a això —no tants, ni de bon tros, com el camp de la indústria, però necessita diners. Els posaré un exemple que em sembla que ja vaig posar un dia en aquesta mateixa tribuna, però, per si estigués mal fixat, els ho torno a posar —és igual, és prou important i afecta, diguem-ne, dramàticament, un col·lectiu; per tant, no hi fa res que en tornem a parlar. És l'exemple, que potser ja els el vaig dir, del «colmado»: és evident que hi ha... veig que ja el vaig dir, perquè el senyor Hortalà riu, però com que és un tema que no fa riure, en tornarem a parlar, no? Realment hi ha molta gent que plegaria, però necessita un tipus de compensació que en el camp industrial s'ha donat i en el camp comercial no es dona, i aleshores es va perpetuant una situació, una situació que és, humanament parlant, molt dramàtica, i que passa molt ignorada, per altra banda, perquè són gent que difícilment pot mobilitzar i es pot mobilitzar. Bé, aquest és un exemple concret —que ja els vaig posar, i per tant no hi insisteixo—, però que és una il·lustració d'això: aquest és un tema en el qual l'Administració central ens hauria, a tots plegats, d'ajudar, per tal de poder resoldre aquests problemes d'una manera, diguem-ne, menys —i la paraula no és excessiva, en alguns casos—, menys sagnant.

La Generalitat, per la seva banda, ha estat actuant en aquest sentit: i hi ha aquí l'anomenada «Llei de rebaixes» —que va quedar en bona part desvirtuada, com vostès saben, pels recursos que es van fer contra ella—, hi ha la Llei d'Equipaments Comercials, hi ha hagut les subvencions a les inversions amb finalitat renovadora de la petita i mitjana empresa comercial... Ara, concretament durant aquest proper període, hi haurà, per una banda, aquest conveni que estem negociant amb les caixes d'estalvi catalanes per tal d'obrir una línia de crèdit preferent de 10.000 milions de pessetes, amb un interès reduït, i, per altra banda, incrementarem les subvencions directes del De-

partament per conceptes com són la informatització dels punts de venda i de gestió, l'ampliació de les superfícies de venda, l'especialització —que és un dels camins a través dels quals determinats comerços es poden salvar—, la introducció d'autoserveis o de noves tècniques de venda, la creació de cadenes voluntàries i de centrals voluntàries també de compra, les inversions col·lectives d'associacions de comerciants, i també, a més de tot això, millora de mercats municipals i zones de vianants.

Tot això es farà, però he de tornar a reblar el clau en dos punts: tot això serà insuficient si, a més, l'Administració central no dedica més atenció a la reconversió comercial, i serà insuficient, també, si els botiguers en el seu conjunt no acceleren molt el seu procés de transformació. És un consell cordial que els dono, als comerciants: que accelerin ells, també, el seu procés de transformació. S'han d'afanyar, perquè hi ha tendències que es poden frenar, per tal que els afectats tinguin temps per adaptar-se, però que no es poden ni eliminar ni invertir; cal que s'afanyin.

I resta ara, dintre d'aquest bloc de reconversions, parlar de la turística. Vull fer una primera afirmació. Ja fa anys que d'una manera ininterrompuda el sector turístic va bé: va bé en el sentit que contribueix molt al creixement general del país i va bé en el sentit que hi ha molta gent que s'hi guanya bé la vida, i alguns fins i tot molt bé —i me n'alegro molt. Enguany el turisme també haurà anat bé; potser sí que hi havia qui esperava que encara anés millor, i és segur que s'han creat més noves places turístiques de les que s'havien d'haver creat i això pot haver ocasionat alguna decepció, això és cert, però en el seu conjunt el turisme continua essent una activitat econòmica molt positiva. Ara, això no treu que hi ha coses a esmenar i que és hora de fer-ho. Per exemple: una part important dels nostres establiments comencen a ser obsolets; per exemple: alguns municipis turístics tenen greus problemes que no acaben de resoldre; per exemple: continuem tenint un alt grau d'inseguretat ciutadana, o bé, per exemple, hi ha sectors turístics catalans que no fan prou un esforç de qualitat i de diversificació dels serveis que s'ofereixen. I, a part d'altres, hi ha el problema ja esmentat de la creació d'oferta nova en proporcions excessives, i també hi ha, evidentment, l'increment constant de la competència d'altres països.

Per tant, la Generalitat incrementarà el seu suport a la modernització de la nostra indústria turística. Creiem, creiem, que en quatre anys podem ajudar a renovar el 60% de l'oferta actual, però també aquí, com abans en el cas dels comerciants, cal advertir que el més important de tot és la conscienciació del sector. Aquesta política s'ha de veure complementada amb les següents disposicions normatives: decret d'ordenació del sector de restauració, decret d'empreses explotadores d'apartaments turístics, decret d'ordenació del sector d'apartaments turístics i llei de municipis turístics.

Finalment, voldria fer una última referència a un punt relacionat també amb el comerç. Tot això està en la línia de progrés cap a la societat de serveis, cap a l'exigència de qualitat, i per això la Generalitat va crear l'Institut Català del Consum: ara, en el camp legislatiu, hi contribuïrem amb la llei de disciplina del mercat i defensa del consumidor, que serà presentada pròximament en aquest Parlament.

Acabat aquest bloc de les quatre reconversions

—l'agro-ramadera, la industrial, la turística i la comercial—, i definits, a més, aquests tres eixos primordials d'actuació de la Generalitat —les infraestructures, les reconversions, que deia..., la modernització, perdó, i la formació—, permetin-me, abans de passar endavant, un nou incís, concretament referit a l'organització territorial de Catalunya, que és sempre un tema important. Catalunya és un país que té la sort de tenir una gran capital; sense ella, sense aquesta gran capital, Catalunya podria fer molt menys, molt menys del que fa. Per tant, tot el que sigui potenciament de la ciutat de Barcelona és bo. Però, per altra banda, cal un desenvolupament general de tot el país, de tot Catalunya. Ja saben vostès la nostra opinió contrària a aquell concepte hanseàtic de la ciutat de Barcelona : no volem una gran ciutat en una llenca de territori, sinó que volem un país ben estructurat, amb una gran capital; o sia que hem de perseguir, alhora, el creixement de Barcelona i l'equilibri territorial, el creixement de la resta del país.

Ja sé que l'acció de la Generalitat a la ciutat de Barcelona és, de vegades, un tema controvertit —jo crec que artificialment—, però si jo mateix el trec és perquè em sento molt capaç de defensar l'obra de govern feta per la Generalitat a Barcelona. Si la rèplica s'ho porta, hi enfondiré, i ho faré amb gust. En tot cas, que quedi clar que un govern nacional català, i nacionalista —que, per tant, li interessa tot allò que reforça el país—, forçosament ha de dedicar el màxim possible d'atenció a Barcelona. Ho ha de fer en el marc d'una preocupació general per tot Catalunya, en el marc d'aquella política que ja hem explicat molts cops i que hem aplicat, en el marc d'una política que, a través de les comunicacions i de les infraestructures de tota mena, a través de la creació de condicions de vida i de serveis adequats —des de l'ensenyament a la sanitat, des de les instal·lacions esportives a l'abastament d'aigua—, que a través de la promoció d'elements creadors de riquesa d'una manera difosa, per tot el nostre territori, que a través de tot això faci possible un desenvolupament general i integral de tot el país. És a dir, no podem prioritzar Barcelona en detriment de la resta del país, ni la resta del país la podem prioritzar en detriment de Barcelona. Una vegada més, la nostra prioritat és el desenvolupament, al més equilibrat possible, de tot Catalunya.

Correspondria ara, potser, parlar de l'aplicació de les lleis d'ordenació territorial, però vostès coneixen prou la nostra posició i el que estem fent, i crec, per tant, que aquest tema és més propi del debat de demà, si vostès volen.

Permetin-me ara que passi al tercer bloc del meu parlament d'avui. Convergència i Unió vol ser fidel al concepte global de país del qual tants cops els he parlat. Ara hi ha una certa tendència, hi ha una certa tendència a alguns països —i aquí mateix, a casa nostra— a jugar d'una manera molt preferent la carta de la modernització, de la productivitat —que fa ben poc era una paraula nefanda—, de la competitivitat —que també fa ben poc era també una paraula nefanda—, de les infraestructures. Ara està de moda donar una certa preferència a això; fins i tot està de moda un cert culte a l'estètica, a l'estètica cara i algun cop elitista; es respira un cert darwinisme, a l'atmosfera. Nosaltres, Convergència i Unió, hem defensat sempre la modernització, la productivitat, la competitivitat i les infraestructures; hem dit sempre que crear riquesa era un objectiu prioritari (*remor de veus*). Tot això ens permet dir ara que aquest darwinisme que deia, i aquest culte a l'èxit, i aquest creixent hedo-

nisme físic i estètic, ens fan por. És igual que el que deia abans, quan deia : «Sé que, a la millor, ens poden fer directament després alguna crítica a nosaltres». D'acord. Si això ens ajuda a tots plegats a reflexionar, i a reflexionar sobre la insinceritat que, en bona part, hi ha en el discurs polític en general, ja em dono per satisfet. Jo sé que dient això que els dic ara, jo sé que quedarem per sota del que caldria fer per tal que tots els catalans frueixin del mínim material i moral, i cultural, i de consideració a què tenen dret; sé que quedarem per sota. Sé, per tant, que el que els estic dient em pot tornar a la boca, no? Algú pot dir-me, quan li diguem, li haguem de dir que no podem atendre una determinada —a la millor molt urgent i molt vital— necessitat : «Per què tant parlar sobre tot això, si després, a l'hora de la veritat, resulta que vostè no em resol el meu problema?». Això ja ens ha passat, per exemple, amb els «Sis milions», no? Diu : «Jo també en sóc, dels sis milions, i en canvi no m'han pogut resoldre això, o allò, o el de més enllà». Però no hi fa res. Jo el que vull és deixar clar el concepte, és deixar clar el deure que tenim, encara que això, de vegades, posi més de manifest algun dels nostres... responsablement o no, però algun dels nostres mancaments.

Vaig a parlar-los de la política de benestar social. Hi ha dos aspectes, en el que en diem el benestar social : l'un, consisteix a donar a tota la població elements de realització i de promoció personals, de satisfacció i, tant com sigui possible, de plenitud; l'altre, cerca la solució de les mancances, dels handicaps, de les desgràcies que afecten tants ciutadans. Pertanyen al primer aspecte l'ensenyament, l'esport, la política del lleure, en molts aspectes la cultura, en un cert sentit la sanitat —tot i que després es retroba a l'altra cara del benestar social. A aquesta altra cara, dels que jo he designat algun cop amb el terme d'«els que no poden seguir», corresponen els minusvàlids, els nens maltractats, la gent gran, les persones en perill o en situació de marginació, etcètera.

Sobre la sanitat, els esports, etcètera, no cal dir sobre l'ensenyament —del qual avui també he parlat—, no puc fer res més que referir-me al que ja els deia el dia 21 de juny : precisament, sobre tot això vaig adquirir compromisos molt concrets, que procurarem complir al més ràpidament possible. Per tant, ara, jo, preferentment, parlaré del segon aspecte del benestar social.

Fins ara, la Generalitat, sobretot a través del que era la Direcció General de Serveis Socials, ha actuat especialment en el camp dels minusvàlids i de la gent gran; bàsicament en aquests dos camps. És on hem fet increments molt substancials de pressupost i on s'han fet inversions i s'han fet i s'han pres iniciatives importants, que, per altra banda, estan a la vista, es poden explicar amb números. A continuació han vingut, en un segon pla, els capítols d'atenció primària i d'infància i adolescents. Aquestes línies d'actuació, les continuarem i incrementarem, però n'afegirem algunes de noves més específiques : un programa de cobertura sanitària per als vells de més de seixanta-cinc anys que no tenen Seguretat Social; un programa de lluita contra la indigència i una sèrie de mesures urgents per a disminuïts, especialment en una doble línia : l'efectiva supressió de barreres arquitectòniques i el foment de llocs de treball per als disminuïts. Vegin com, ara mateix, vostès demà fàcilment em poden fer una crítica que ja els avanço —entre d'altres coses perquè soc molt sensible i me la faig jo mateix.

Vostès podrien dir-me : «Per què ens hem de preocupar de l'efectiva supressió de barreres arquitectòniques, si fa temps que la Generalitat té un decret sobre la supressió de barreres arquitectòniques?» Bé, doncs, primer, segurament per no suficient eficàcia del Govern de la Generalitat. Segon : perquè la gent parla dels disminuïts, però no se'n preocupa gens, en termes generals. La gent fa grans discursos sobre això, però després, a l'hora de la veritat, tant el Govern, els seus funcionaris, com els que han de gaudir o han de fer servir un determinat habitatge, un determinat servei, com —diguem-ho també de passada— els mateixos arquitectes que ho fan, evidentment, el fet de pensar en els minusvàlids i en les barreres arquitectòniques, això està en l'últim lloc de les seves preocupacions. És una crítica que em faig a mi mateix, si vostès ho volen, però, entre altres coses, per poder-ho fer a tothom, perquè, de fet, aquest és un tema en el qual la insensibilitat i la insinceritat del país sobre alguns problemes es posa especialment de manifest.

Bé, com que a mi m'agradaria esmaltar aquest discurs meu sobre carreteres i sobre centres de transferència tecnològica amb algunes reflexions que ens permetessin veure quin és el grau de sinceritat de les nostres actuacions, em permeto ja avançar aquesta crítica, per exemple, sobre aquest tema en concret, i, si vostès volen, demà els posaré algun exemple encara més concret i escandalós.

Hi ha dos altres aspectes de benestar social en els quals vull insistir. L'un és el de l'habitatge. És un dels camps on s'ha notat més la diferència, la diferència en bé, d'abans i de després de la transferència; ha estat aquest, de l'habitatge social, tant a través d'ADIGSA, per una banda, com de l'Institut Català del Sòl, per una altra. L'evolució de l'habitatge i dels seus preus durant els darrers dos anys ha estat tan forta..., això crea un problema social tan greu que obliga la Generalitat a mantenir i, si és possible, incrementar el seu esforç en aquest sentit. I l'altre punt, també de benestar social, al qual volia fer referència, i ho faig amb un especial interès per part meua, és el que fa referència a la formació permanent d'adults, que és un altre dels temes dels quals es parla molt i tots plegats hi fem poc. És un tema en el qual crec, sincerament, que fins ara la Generalitat no ha fet prou i que, en canvi, té un profund significat social i humà —social i humà. Hi ha, en molts casos, la preocupació pel títol —és veritat, i a més és legítima aquesta preocupació— o pel diploma, perquè això dóna més possibilitats professionals, i això és bo; però, a més, hi ha molt sovint, la molt noble preocupació per simplement saber més, o més simplement encara, saber una miqueta, miqueta més. És a dir, hi ha la formació professional d'adults, hi ha un component de necessitat, però després hi ha un cert component lúdic i, finalment, molt sovint també, un component de realització personal, de desig d'elevació personal. És una de les actuacions més nobles que podríem tenir. No vull crear, sobretot!, no vull crear falses expectatives sobre això, però és cert que aquesta activitat mereix —i procurarem tenir-ho en compte— una consideració superior a la que fins ara li hem donat. I no entro en més detalls sobre aquest tema del benestar social perquè crec que m'obliguen molt més les paraules que abans he dit sobre el darwinisme, que traspua la nostra societat, que traspueu tots plegats; això m'obliga molt més que no pas els projectes concrets dels quals, per altra banda, he de parlar sempre —ja ho han vist en tot el

meu discurs— amb cautela, sempre pendent del que seran les nostres possibilitats financeres. Crec que, com a cap del Govern, em compromet més tornar-nos a posar en guàrdia contra una tendència general que hi ha a casa nostra.

Fa uns anys les carències i els dèficits estaven en el centre del debat polític, i ho estaven de debò, no —si em permeten l'expressió— «de boquilla». Ara se n'han cobert moltes, d'aquelles carències, i això hem de tenir-ho present, perquè vol dir que s'ha treballat, i bé. Ja que sóc tan autocrític amb tots nosaltres i amb mi mateix, permetin-me que digui que s'ha treballat molt i bé, i que per això hi ha moltes menys carències, i això explica una mica el que passa; això explica una mica que el debat polític s'hagi desplaçat cap a altres temes. Però n'hi continuen havent, de carències, i afecten gent més desvalguda; més desvalguda, en primer lloc, perquè els que ara encara, malgrat l'esforç, es troben en una situació desvalguda és que són més desvalguts, és que tenen menys possibilitats de tota mena; però, a més, més desvalguts perquè han deixat d'interessar molts dels que fa uns anys se'n preocupaven, i, fins i tot —i que ningú no es molesti, ni aquí ni a la resta del país—, alguns que se'n servien. És a dir, en la línia d'intercalar algunes reflexions en el meu discurs d'avui, deixin-me dir que l'ambient, especialment el polític, és creixentment insensible al dolor que hi ha a la nostra societat. Polítics que fa pocs anys es feien fotografiar al costat de gent sense habitatge o de minusvàlids físics, ara, si poden, es fan fotografiar al costat d'un empresari dels que estan de moda. Ho dic simplement per si això ens pot ajudar a reflexionar, fins i tot sobre nosaltres mateixos.

I, finalment, passo al quart bloc de la meua intervenció. Naturalment, jo no podia deixar de parlar-los, abans d'acabar, de l'estat de la nostra autonomia. Aquestes reflexions que jo els demano que fem tots plegats, no cal que es facin en veu alta; vull dir que són coses que precisament val la pena que cadascu se la faci ell mateix.

No puc deixar de parlar-los —deia—, abans d'acabar, de l'estat de la nostra autonomia. Immediatament després de les eleccions vaig mirar de reprendre la política de negociació amb el Govern central, a través de la Comissió de Cooperació i de tota mena de contactes a tots nivells. Vaig mirar de crear un clima positiu. És prematur encara treure conclusions, però sí que els vull relacionar els principals temes de discussió : hi ha encara el tema dels serveis lingüístics. És molt lamentable i és tremendament injust que això encara s'arrossegui. Hi ha uns quants traspassos pendents, alguns d'absolutament i desesperantment encallats; d'altres, en canvi, amb bones perspectives, com és el cas dels recursos materials de l'Administració de Justícia, i diuen —em deien ara, abans d'entrar— que, potser —potser— el de la Formació Professional ocupacional. Hi ha el tema de la Policia Autònoma, en el qual hi hagué, com a fet positiu, el desblocatge de la Junta de Seguretat, però sense que encara s'hagi avançat gaire en el model policial definitiu per a Catalunya. Hi ha pendent de solució, però sembla que amb millors perspectives que fa uns mesos, el contenciós entre el Ministeri i el Departament d'Agricultura com a conseqüència de la integració europea.

Hi ha uns quants conflictes respecte als quals sembla que és inevitable el recurs al Constitucional, com la Llei de Costes. Hi ha sobre la taula, també, els dos temes de finançament : el general i el de sanitat. Del general, se n'ha començat a parlar,

però no atacarem a fons fins d'aquí a un temps; en canvi, el que sí que estem plantejant ja és el de sanitat, i els en parlaré breument.

El Govern de la Generalitat ha presentat la petició de revisió del sistema de finançament de la sanitat per dos motius: el primer, perquè el finançament que rep l'Institut Català de la Salut és insuficient; el segon, perquè, amb motiu de l'acord del Govern central amb el Govern basc sobre sanitat, el finançament serà determinat sobre unes bases totalment diferents de les nostres, i també sobre unes bases diferents de les que tenen, que són semblants a les nostres, Andalusia i el País Valencià. I això, aquest sistema diferent, no té res a veure amb el règim de concert previst a l'Estatut, no té res a veure; és senzillament una manera diferent de calcular el que l'INSALUD ha de donar a una comunitat autònoma, en aquest cas el Govern basc. Segons els nostres càlculs, confirmats per una molt alta i experta personalitat del Govern central —una molt alta i experta personalitat del Govern central—, el sistema bàsic aplicat a Catalunya, aquest sistema que acaben d'aprovar, aplicat a Catalunya, representaria, cada any, ingressar entre 30 i 40.000 milions de pessetes més de les que ara rebem. Els ho repeteixo: entre 30 i 40.000 milions, i això —ho repeteixo— no té res a veure amb el concert.

Naturalment, ens alegra que s'hagi aplicat en el cas basc aquesta metodologia: primer, perquè es bo per a Euskadi; segon, perquè si s'aplica en un cas s'haurà d'aplicar en tots, si és que no es vol caure en una greu discriminació i en la vulneració de l'article 138 de la Constitució. És a dir, el que no es pot fer és que una molt alta i experta personalitat ens digui: «Sí, és veritat, us tocarien entre 30 i 40.000 milions de pessetes més», i al cap de tres minuts, si els demanes 1.000 milions de pessetes, diguin: «Alto!, la solidaritat no us permet demanar 1.000 milions de pessetes més per al que sigui: per als mossos d'esquadra..., per al que sigui». Per això, a part del fet de fons, i és que sempre hem denunciat que és la insuficiència de recursos, hem tornat a plantejar el tema.

Ara bé, hi ha un segon punt, del qual els vull parlar també, i que fa referència al finançament i que no és ben bé aquest; un exemple actual, d'aquests dies, serà més il·lustratiu que res: el passat mes de maig vàrem ser informats que, per a la liquidació del pressupost de l'INSALUD de 1987, l'Institut Català de la Salut havia de cobrar 17.000 milions de pessetes, que després uns nous càlculs han situat en 19.000 milions de pessetes, 19.000 milions de pessetes més.

De fet, i per raó d'uns pagaments pendents de la Seguretat Social, aquests 19.000 milions es convertien en 14.000; 14.000 milions de pessetes és el que ens deuen del 87. Això fou el mes de maig, i hores d'ara encara no n'hem cobrat ni cinc. L'INSALUD sí que ha cobrat el que li devien, aproximadament uns 60.000 milions; però ni Catalunya, ni el País Valencià, és a dir les comunitats autònomes amb transferències de sanitat no han cobrat res. El resultat és que a Catalunya —i a Andalusia també, òbviament— es paga més malament els proveïdors que a la resta de l'Estat. Això perjudica el servei, òbviament; això l'encareix, i això desprestigia l'autonomia. Vull subratllar això darrer, el del desprestigi de l'autonomia, perquè es dona molt sovint, i no només en sanitat, i és sempre motiu d'erosió i de desprestigi per a la Generalitat i per a l'autonomia. Per això ja els anuncio que el Govern de la Generalitat demanarà que el

Banc d'Espanya pugui fer bestretes a les comunitats autònomes —hem d'aconseguir la part també, evidentment, del Ministeri— a càrrec dels deutes reconeguts de l'Administració central envers elles. Seria lògic i seria just i seria racional que això es fes.

També en aquest capítol que parla de l'autonomia els vull parlar, els vull dir unes paraules sobre el Canal 33, però abans em veig en la precisió de dir que tot aquest gavadal d'informacions que veig que avui porten els diaris no responen a la realitat. És a dir, aquest presentar-ho com una mena de compromís i com una mena d'acord o de quasi-acord, això no respon a la realitat, i no hi pot respondre per tres raons —i vull deixar-ho clar per salvar la meua responsabilitat i, evidentment, de l'altra part negociant, del ministre Barrionuevo—: primer, no s'ha definit cap terme d'acord; per tant, no hi pot haver acord. Segon, no hi ha, com és lògic, no havent-hi un acord definit, cap conformitat del ministre Barrionuevo, i, tercer, no hi ha cap conformitat meua. Per tant, no hi ha acord. Això no vol dir que no es parli d'aquests temes. (*Remor de veus.*) Em sembla que és important que precisem les coses per tal de no arribar, a través, diguem-ne, d'informacions periodístiques, a situacions que després fan més difícils les negociacions. Jo estic segur que interpreto bé el pensament del ministre Barrionuevo del Govern central, quan resituo les coses en un terreny positiu, gràcies —crec— al bon criteri de tots nosaltres, i, òbviament, també del Govern central, que és el de parlar d'això a fons, amb ganes d'arribar a acords; però d'acords, de resolucions, de compromisos —vull que quedi clar— no n'hi ha, en res. Hi ha, això sí, una actitud positiva —que jo agraeixo molt a l'Administració central, al Govern central— en aquest terreny, però hi ha simplement això.

Dit això, dit això els vull dir que volem el Canal 33 per les següents raons. Primer, perquè entenem que l'Estatut ens en dona el dret. Això no ho crec jo només, això ho creuen tots els especialistes de dret públic, cap d'ells català —no voldria que el voluntarisme ofusqués cap especialista català en el moment de donar un dictamen sobre això—; tots els especialistes que hem consultat. Jo poques vegades m'havia sentit jurídicament tan segur en emprendre una acció com aquest cop. De la mateixa manera, per cert, que tots aquests especialistes creuen que el que no és legal és el canal que vol iniciar Televisió Espanyola. Segon, volem el Canal 33 perquè l'existència del segon canal basc avala la nostra pretensió que hi hagi un segon canal català. Tercer, perquè, previsiblement, d'aquí a dos anys la situació lingüística, amb les televisions privades, es modificarà negativament per al català. I quart, perquè amb només TV3 no podem fer tot el que cal fer en el camp lingüístic i pedagògic. TV3 ha de donar preferència a la preocupació lingüística i d'audiència, i això, tot i ser molt important, tot i ser decisiu..., tothom sap el paper molt important i positiu que està jugant TV3 en el terreny de la normalització lingüística, però, tot i ser això molt important i molt decisiu, no ho és tot.

Voldria recordar-los una cosa: el perfil bàsic de l'Estatut de Catalunya era cultural i lingüístic. Vam dir tots: «ha de ser cultural i lingüístic», ho vam dir a Madrid i ens van dir que sí. Cultural i lingüístic, sobretot. Això vol dir que el sostre màxim cultural —i, no cal dir-ho, lingüístic— que un estatut d'autonomia a Espanya pot tenir ha de ser el de Catalunya. Potser també el d'algun altre estatut, potser també, però el de Catalunya no

pot quedar per sota del més alt. Més del 10% de l'edició espanyola és en català : el 87,5% és en castellà, el 10% és en català, el 2,5% és entre basc i gallec. Sis milions de persones parlen en català i uns dos milions més l'entenen. No hi ha a Espanya, ni de lluny, cap altre cas semblant, ni de lluny! És un cas únic. Per altra banda, la llengua i la cultura són la base de la nostra realitat de poble i de nació : la llengua i la cultura. I, precisament per això, precisament perquè són la llengua i la cultura el nervi central del nostre nacionalisme, hem pogut conduir sempre per camins pacífics i cívics el nostre nacionalisme.

Bé. M'he referit a la sanitat i al Canal 33, als serveis lingüístics, als recursos materials de l'Administració de Justícia, a altres temes pendents. La llista podria ser molt més llarga, però els en faig mercè. El cert és que el Govern de la Generalitat continuarà mantenint l'actual política d'intent de negociació. Em sé de memòria —i les comprenc— les raons, les crítiques que alguns grups parlamentaris ens faran, però, ara com ara, no canviarem de política. Tenim necessitat que la moderació triomfi. Els ho dic a vostès, al Parlament de Catalunya, i ho dic al Govern central i ho dic al PSOE : tenim necessitat que la moderació triomfi. També els dic una altra cosa : no creguin —com sé que han dit alguns ministres— que les nostres aproximacions no tenen més objectiu que la de carregar-nos de raó per justificar una posterior radicalització. Es deuen haver introduït, a través de la història, tantes suspicàcies mútues en les nostres relacions que —per a mi de vegades sorprenentment— em trobo encara, de vegades, amb actituds d'aquestes. Ho repeteixo : les nostres aproximacions no tenen per objectiu carregar-nos de raó per justificar una posterior radicalització; nosaltres no volem perdre per tenir la satisfacció morbosa de dir : «hem perdut perquè ens han tractat malament»; nosaltres volem guanyar; guanyar vol dir aconseguir allò que necessitem. I ja és hora que en això ens coneguim, perquè ja hem donat molts senyals d'esperit col·laborador, que fan que ressals així no tenen cap fonament. I les crítiques que em pugui veure obligat a fer —que em veig obligat a fer crítiques, de vegades, i avui mateix en faré alguna— no responen a cap voluntat de ruptura; simplement responen al fet que «moderació» no vol dir «claudicació». Per tant, no puc silenciar que el clima que trobem és molt poc autonòmic; ho és, fins i tot, inconscientment. Quan parlem de serveis socials que estan traspassats, ens diuen que el que hem de fer és explicar a Madrid el que pensem fer, i que si hi estan d'acord, aleshores, ens donaran diners. Estem davant d'un cas clar d'incomprensió del que és l'autonomia : incomprensió. Quan amb motiu del nomenament del nou Ministre de Cultura se'ns diu que abans de dir res hem d'esperar a veure..., textualment —tenim competències exclusives en cultura— ens diuen : «han d'esperar a veure si el nou ministre no té, potser, intencions descentralitzadores, es torna a veure clar el nivell on situen l'autonomia. I, en el cas català, tractant-se de cultura, això encara és més greu. Quan sento dir que una llei pot ser antiautonòmica si és progressista, quedo astorat. Perquè, primer : qui dóna patents de progressisme?; segon : com es justifica la vulneració de l'Estatut?, en nom de quin progressisme? Pregunto : podria fer-se una llei autoqualificada de progressista si vulnerés la Constitució? Doncs, bé, l'Estatut ve a ser la Constitució de Catalunya. O bé, quan un ministre considera inadmissible que a Catalunya el President de la Generalitat el presideixi en un acte, què vol dir

això sinó que, en el fons, no accepta l'autonomia? I així podríem anar seguint. Malgrat tot això, ara per ara, no canviarem de política. I no per carregar-nos de raó, sinó perquè vindrà el moment que les discriminacions de què som objecte seran insostenibles; perquè, malgrat tot, continuem progressant, i perquè la prepotència perdrà la seva raó de ser i perquè el pes de Catalunya no es podrà ignorar.

I això del pes de Catalunya em porta a la darrera part del meu discurs. No canviarem de política, mantindrem la línia actual, però no farem només això; a més, reforçarem el país en dos sentits. Un és el de l'economia i el de la cohesió social : està al nostre abast fer-ho, no tant com caldria, perquè encara no tenim prou recursos, però sí en bona part; ni prou recursos ni prou competències, però en bona part està al nostre abast fer-ho. Hem d'evitar que els problemes polítics neutralitzin les bones possibilitats que tenim. Potser sí que barrejar les cartes en un moment determinat, des d'un punt de vista polític immediat, ens podria ser rendible. Però no seria bo a la llarga. En el passat això, mantenir els problemes polítics al marge de les possibilitats de progrés del país, això el Govern de la Generalitat ho ha aconseguit en moments molt difícils i molt delicats. I també ho hem d'aconseguir d'ara endavant.

Un altre aspecte en què hem de reforçar el país és en el nacional. I això també està al nostre abast, i ho està més encara que en el cas anterior. No ens deixarem portar a situacions de crispació —no és el nostre objectiu—, però serem més i més, serem cada cop més nosaltres mateixos. I és això el que hem de ser. Al meu discurs d'investidura vaig parlar del que vaig anomenar «política de nacionalització de Catalunya», que té allò que afecta dels nostres signes d'identitat, els nostres símbols, la nostra consciència col·lectiva. Iniciatives com la història de Catalunya, que emetrà TV3, estan en aquesta línia, com el reforçament de la política de normalització lingüística, amb especial accent en l'ús social del català, o com el reforçament del contingut de coneixement de Catalunya en els nostres programes escolars. I, en la línia lingüística i cultural i d'aplicació de l'Estatut —d'aplicació de l'Estatut—, hi ha aquesta iniciativa que hem dit del Canal 33, i com aquestes moltes més iniciatives. I ara no entraré en més detalls sobre aquesta temàtica; no cal. L'important és que volem reforçar el sentiment i la consciència nacionals de Catalunya i tots els seus signes d'identitat. Tot això, fet com sempre ho hem fet, amb el respecte de tothom i amb voluntat de convivència, perquè —com tants cops he dit— la cohesió social i la convivència són objectius —aquests sí— sempre prioritaris.

Que el procés d'aplicació de l'Estatut vagi més o menys de pressa és important, però no és decisiu; que ara determinada competència ens sigui més o menys reconeguda és important, però no és decisiu. Hi ha moltes coses que són importants, però que no són decisives. En canvi, és decisiu tot allò que afecta la nostra identitat, el seu reforçament i la seva projecció, i el Govern central ho ha d'entendre. El Govern central i nosaltres hem de fer un mutu esforç de comprensió de les nostres raons. Nosaltres hem de fer l'esforç de mirar d'entendre en què el Govern central no pot cedir —o no ens pot donar satisfacció—; hem de fer l'esforç, comprendre les seves raons. O en què Catalunya anirà a donar una satisfacció a ell. Però el Govern central ha de fer el mateix, el Govern central ha de fer el mateix. I ja des d'ara li posarem més fàcil dient —i és impor-

tant dir-ho, perquè alguns dels temes que han sortit estan, precisament, en aquest capítol, en aquest sector de coses—, li posarem més fàcil fer aquest esforç dient que els temes de llengua i de cultura, de reconeixement de la personalitat històrica i institucional de Catalunya, són els nostres temes més essencials.

I una última cosa important : com més fort s'és i com més fort un se sent, més obert és al diàleg i al pacte. Per tant, que ningú no s'inquieti —fora dels que deliberadament busquin el

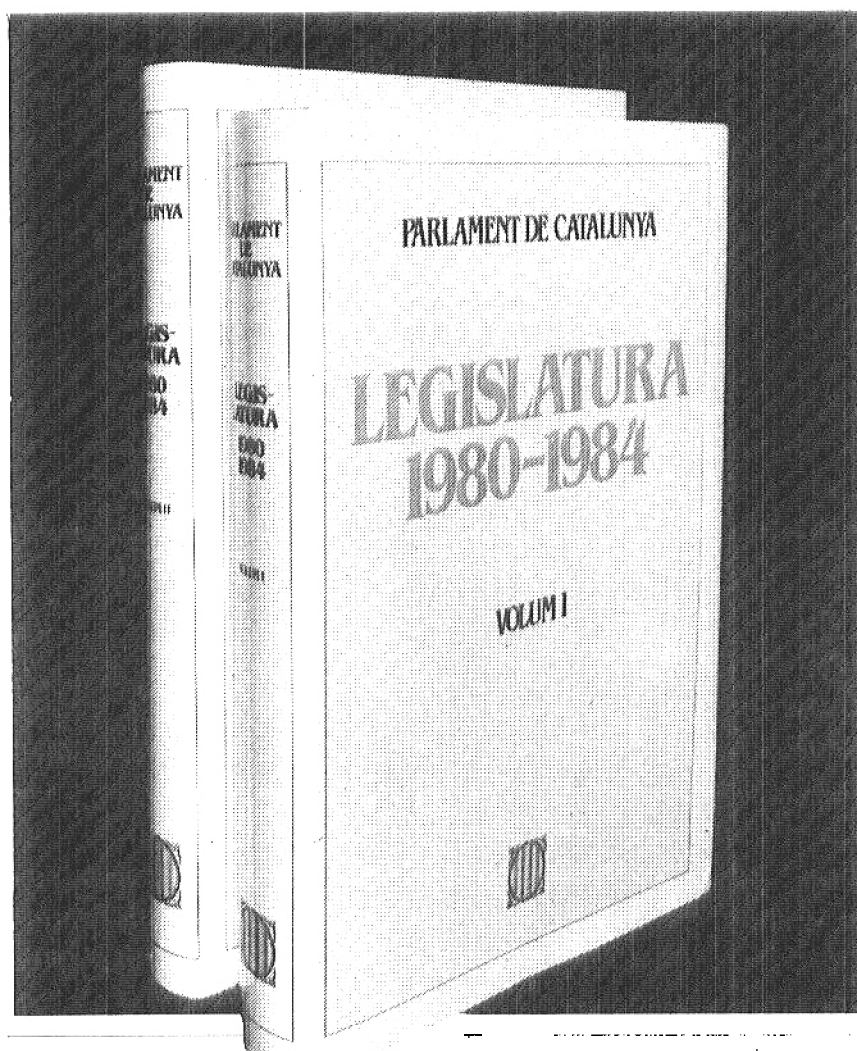
fracàs—, que ningú no s'inquieti si aconseguim, com ens proposem fer, que Catalunya sigui en tot més forta, també en la seva consciència nacional.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn la sessió fins a les deu hores de demà, en què tindran la intervenció els diferents grups polítics.

(Se suspèn la sessió a la una del migdia i tretze minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
  - a.1) Dades generals
  - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
  - b.1) El President del Parlament
  - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
  - e.1) Dades generals
  - e.2) Comissions provisionals
  - e.3) Comissions permanents legislatives
  - e.4) Comissions permanents no legislatives
  - e.5) Comissions de legislatura
  - e.6) Comissions creades per Llei
  - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
  - a.1) Normes provisionals
  - a.2) El Reglament
  - a.3) Modificacions al Reglament
  - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
  - c.1) Pressupostos
  - c.2) Diputats interventors
  - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Lleis aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
  - c.1) Dades generals
  - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
  - d.1) Dades generals
  - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

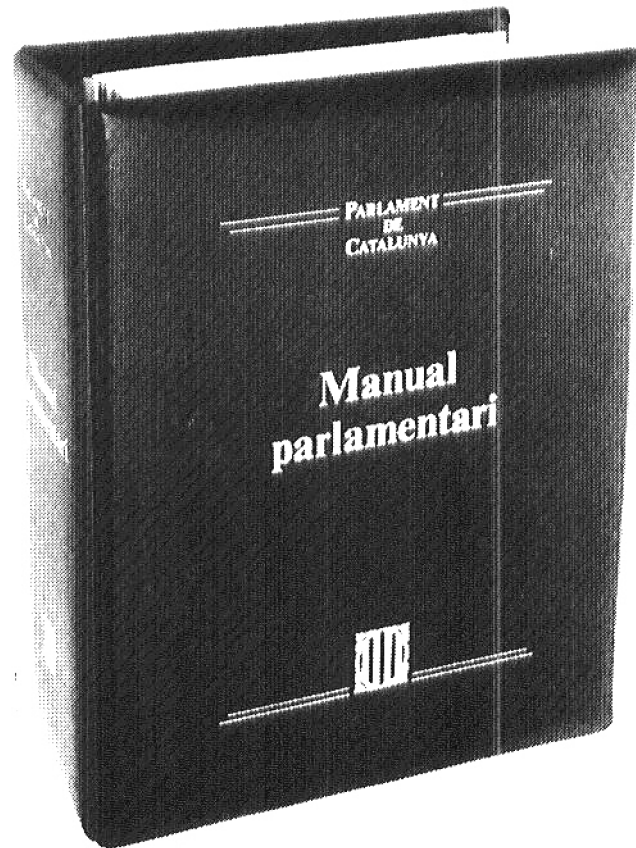
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
  - Constitució Espanyola
  - Estatut d'Autonomia de Catalunya
  - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
  - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
  - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
  - Resultats Electorals
  - Diputats de la Legislatura Actual
  - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
  - El Ple del Parlament
  - El President i la Mesa del Parlament
  - Junta de Portaveus
  - Diputació Permanent
  - Comissions Parlamentàries
    - Comissions permanents legislatives
    - Comissions permanents no legislatives
    - Comissions de legislatura
    - Comissions creades per llei
    - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
  - Estatuts de Règim i Govern Interior
  - Normes Complementàries de Règim Interior
  - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
  - Organigrama dels Serveis del Parlament
  - Gabinet de Presidència
  - Oficialia Major del Parlament
  - Serveis Generals
  - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
  - Resum de Dades del Treball Parlamentari
  - Índex de Tramitacions
  - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
  - Generalitat de Catalunya
  - Administració de l'Estat a Catalunya
  - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
  - Altres Institucions de Catalunya
  - Institucions i Administració Central de l'Estat
  - Parlaments i Govern Autònoms
  - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

fins al dia 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes

(gir/xec al portador)

....., ... de ..... de 198 ....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona